

P. Buzogány Árpád

Égtől földig január

Januárban az a nagy hiba,
egy lábon didereg a liba,
ha rámegy, elcsúszik a jégen,
patak vizén nem úszott régen.

Kopálnak a lármas verebek,
égtől földig hópehely lebeg,
fürödni se lehet a porban,
jobb lesz megszállni az udorban.

Ha süt a nap, hasít a hideg
levegő, még a nád se zizeg!
Csupasz az ág, az erdő, minden —
még egy madár se füttyöl ingyen.

Mancsát rázogatja a macska,
nem mer a hóba lépni a csacska.
Amíg a kerítésre mászik,
villanydróton szél citerázik.

Hatalmas szeme van a holdnak,
azt lesi, havaz-e holnap.
És integet a hóembernek:
Nőj nagyot, murokorrú gyermek!

Mátyás napja előtt

Ó, ez a február megfagyal
napfényes melegével,
sapka és nagykabát alatt is
megborzongat, úgy ér el

fagyos ujjával, mint ki tudja,
úgyis megfog, hiába
serénykedek, mindenütt ott van,
és az ember nyakába

éppen csak havat nem dob, szinte
felvisít örömeiben,
úgy élvezi ezt a játékot.
Örülhetek, hogy épen

megúszom, dermedt orral, füllel,
aztán a kályha mellett
dörzsölgetem a kezem, teát
szürcsölök, csak ez kellett,

hogy fölengedjen borús kedvem.
Kint szél füttyül még mindig,
gombóccá húzódott verebek
hallgatnak, felhők hintik

lisztjüket tetőkre, utcákra
együtt nagy téli csenddel,
február pedig pazarol, mert
mindenből többet rendel,

mint amennyi nekünk kellene:
hidegből, szélből, hóból,
ki sem látszunk belőle, napot
alig látunk, egy kóbor

sugár ha ablakunkon pihen,
tovarebbenti hamar
a szél, befüttyint a kéménybe,
mindenkit tovaazavar,

cinéget, fakopáncsot, csókát,
csak egy hóember, hízott,
kalaptalan, az örül ennek,
tudjuk, hogy ha rá bízod,

májusban is jég lesz a tavon
s jégcsap az ereszekén,
még jó, ha szavazni kell erről,
nincsenek már elegenden.

Érkezik Mátyás nemsokára
s megtöri majd a jeget,
márciusban mosolygós kéknek
láthatjuk majd az eget.

Már napoznak a verebek

Február végén cinkeének
zengi, hogy vége a télnek,

nemsokára Mátyás jeget tör,
folyó vetkőzi kérégtét ettől,

lejárt dermesztő fagyok ideje,
rázza magát bérceknek erdeje.

Hótól tisztul a dombok háta,
szárazon zörög tavak náda,

rétek fölött már pára lebeg,
napoznak délben a verebek,

tavaszzillatot érzek reggel:
jön március zsáknyi meleggel.

Ülj fel a lóra!

Hatalmas lovam van; sokan
elférünk nyergében;
az egész család és még a
szomszédok is, éppen

csak te hiányzol, gyere, ülj
fel erre a lóra,
aztán jól fogózz meg, nehogy
lepottyanjunk róla,

mert olyan gyorsan száguld, mint
a szélvész, gondolat,
nem is láthattál sehol még
ilyen sebes lovat,

átugrik erdők fölött és
átszáll tengereken,

másoknak nem is fogad szót,
csak egyedül nekem!

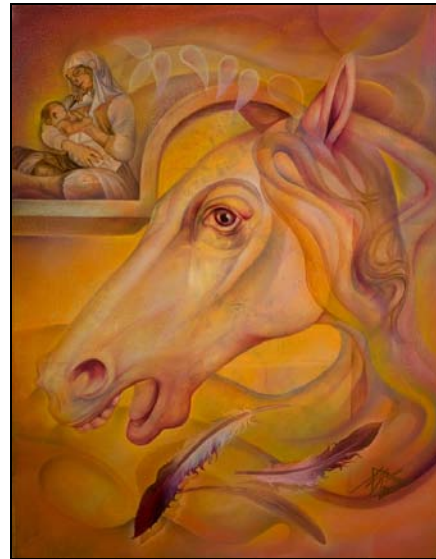
Hatalmas hintaló vágat
ország-világ felett,
kis gazdája lángot fújó
sárkányok után eredt,

vonalzó-kardjától retteg
sok-sok haramia,
bátorságáért csodálja
minden emberfia,

boszorkányt kerget, megbüntet
gonosz királyokat,
elvarázsolt hercegeket
udvarába fogad,

táltos lovának aranyból
van nyerge, kantára,
birodalmának nincs széle,
hossza, se határa,

és amikor a hős vitéz
beveszi a várat,
leszáll lováról s lefekszik:
mára belefáradt.

Molnos Zoltán: SZÁGULDÁS

